

Verhaal: Leidse heilige

Door [De Stem van Leiden](#)

Laatst bijgewerkt op 2020-11-13 18:46:19

Interview met mevrouw Hatice Güney, 24 april 2019

Mevrouw Hatice Güney werd op 15 mei 1952 geboren in de provincie Erzurum, Turkije. Het dorp waar ze met een broer en een zus opgroeide, ligt in een mooie, groene vallei.

Ze kon er fijn buiten spelen met kinderen uit de buurt en ging er naar de lagere school. Een vervolgopleiding was er alleen in de grote steden; voor Hatice onbereikbaar.

Vader was boer. Hij verbouwde groenten en had koeien en schapen. Er werd ook kaas gemaakt.

Haar man Hasan kende Hatice haar hele leven al; hij was een buurjongen. Toen ze 15 jaar was sloeg de vonk over en een jaar later trouwden ze. Op de vraag of het een gearrangeerd huwelijk was of een huwelijk uit liefde, antwoordt mevrouw Güney: "Als ik nog een keer op de wereld ben, dan trouw ik nog een keer met hem."

Na het huwelijk trok het paar in bij zijn ouders. Het waren goede mensen, waar ze zich thuis voelde. Toen ze 17 was, werd haar eerste kind geboren. Schoonmoeder hielp haar en leerde haar van alles. Haar eigen ouders zag ze dagelijks. Voor haar moeder waren kinderen belangrijk. Zelf had ze er 17 gekregen, van wie er 14 een dag na de geboorte overleden. De oorzaak hebben ze nooit geweten.

Ook met het zoontje van mevrouw Güney liep het niet goed af. Hij overleed na een ziekte toen hij drie jaar oud was. Daarna werden er nog twee jongens en twee meisjes geboren. De jongste kwam toen het gezin al in Nederland woonde.

Binnenlandse Zaken

In augustus 1982 verhuisde het gezin naar Nederland omdat hier een betere toekomst lag. Gemakkelijk was dat niet. In Turkije waren ze relatieve welstand gewend, hier waren de salarissen laag en de woonlasten hoog. Ze misten bovendien de familie en de saamhorigheid. Nederland bleek een onvriendelijke, harde maatschappij. Een ander opvallend cultureel verschil was dat ouderen in Nederland zo weinig respect ondervinden. Raar vindt mevrouw Güney dat. Ze ziet ook dat het alleen maar erger wordt. In Turkije worden oude mensen met eerbied behandeld, hoewel het ook daar lijkt te vervagen.

De man van mevrouw Güney heeft de aanzet gegeven tot het bouwen van de moskee aan de Curaçaostraat. Hij was er 32 jaar voorzitter en had nog een aantal andere functies. Zelf heeft ze daar steeds achter gestaan: "Zonder vrouwen kan een man niet veel. Ik heb hem steun gegeven. Ik was Binnenlandse Zaken en mijn man was Buitenlandse Zaken. Als ik had gezegd: nee, ik wil het niet, dan had hij het natuurlijk niet kunnen doen."

Mimar Sinan Moskee aan de Curaçaostraat - foto De Bakkerij

Stille kracht

Mevrouw Güney ging als schoonmaakster werken bij het LUMC, waar ze soms negatieve opmerkingen kreeg over haar hoofddoek. Het wende. Ze voelde zich erboven staan. Veel plezier heeft ze gehad aan het buurthuis in de Driftstraat. Ze volgde er nailessen, kreeg taallessen en ze ontmoette er andere Turkse vrouwen.

Een belangrijke activiteit van mevrouw Güney was het opzetten van een hulpcircuit. Zelf bleef ze op de achtergrond, maar zorgde er via het sociale netwerk voor dat mensen met financiële problemen geholpen werden. De lokale Raad van Kerken heeft haar daarom, en omdat ze de stille kracht achter haar man was, **uitgeroepen tot 'Leidse heilige'**. Op die lijst van uitverkorenen bevinden zich ook de maagd Maria, Bonifatius en Cleveringa.

Voor de hulpverlening werd in 2009 de Güneystichting opgericht, die nu voortgezet wordt door dochter Emine omdat mevrouw Güney na een bezoek aan Turkije ziek en verzwakt is teruggekomen.

Het liefst zou mevrouw Güney weer in Turkije gaan wonen, maar vanwege de kinderen en kleinkinderen blijft ze hier. Terugkijkend op haar leven vindt ze de tijd die ze met haar man doorbracht het waardevolst. Hij overleed in 2015.

Een volledige transcriptie van het interview is [hier te vinden](#).

<https://www.erfgoedleiden.nl/collecties/uw-verhalen/uw-verhalen/verhaal/id/881>

Interview door de commissie De Stem van Leiden, die onderdeel is van de Historische Vereniging Oud Leiden en samenwerkt met Erfgoed Leiden en Omstreken en de Opleiding Geschiedenis van de Universiteit Leiden.